

NOVOTNY TIHAMÉR

Párbeszéd a láthatatlannal

Búcsú Aknay János festőművésztől

„angyalszárnyak – óvják / (...) örök – röptét / szépséges – zenék – kísérik”
(Bíró József: TÁVOZVÁN KÖZÜLÜNK)¹

„Maradtál örök kisfiúnak, / tatár szemű népmese hősnek, / világokat újraálmodó, /
angyalok között ismerősnek, / ki bújócskázott a halállal, / ki már majdnem nyeresre állt: /
– egy lépés csak, a legutolsó – / de nem ő írta a főszabályt.” (Aknay Tibor: *Egy lépés csak*)²

„A művészet számomra egyfajta ima, folyamatos párbeszéd a láthatatlannal” (Aknay János)³

Az ember azt hiszi, úgy érzi, hogy valamiféle lágy, hártyaszerűen áttetsző, észrevehetetlen kö-zönyburkot, érzéketlenség-álarcot növesztve maga köré egészen tűrhetően háríthatja el ma-gától életkörnyezete fájdalmas kihívásait, mígnem jön valaki, s csak egy ártatlan jó szóval, mondattal éles pengeként hasítja fel azt a biztosnak tűnő mimikri-héjat, melyből hirtelen öm-leni kezd az emberi érzelem minden sara, sava, víze, vére, igazsága, panasza és szépsége. Pé-ldául jön veled szemben Aknay János temetésén egy kedves ismerős, aki kezét nyújtva, mélyen a szemedbe nézve mondja: „Nagyszerű volt, amit Jánosról írtál! Más ezt így nem tudta volna szavakba önteni.” Te meg magabízón azt válaszolva, hogy: „De azt nézd meg majd, amit a Kor-társba szánok! Oda egy olyan képanyagot válogattam, hogy...” – és akaratod ellenére váratla-nul elcsuklik, megbicsaklik a hangod. A közös barát pedig, mert most meg már ő nem akar ér-zelmi csapdába esni, védekezően saját mimikrijébe burkolózva gyorsan elköszön.

Végül is a sok fej, a sok száz fő, megkockáztatom, a mintegy összesereglett ezer érző és gondolkodó árva agy szinte az egész Kárpát-medencéből, olyan „nooszférát”, olyan szellemi teret, olyan szellemi felhőt teremtett Szentendrén a Sztaravodai úti köztemető várakozó csend-jében, amely méltó volt e nagyformátumú, mindig tenni, használni akaró, jószívű, másokkal so-hasem erőszakos, vasakarátú, céljaiban semmikor sem megalkuvó, az alkotást nemcsak ma-gán-, de szent közügynek is tekintő festőművész egyszerre tradicionalista és ultramodern életművéhez. Érzelmi életének, titkos kapcsolatainak, hibás döntéseinek hullámverései ugyan megviselték, olykor megzavarták közvetlen környezetét, ezek ellenére emberi gyarlóságai in-kább emelik, mint megsemmisítik munkái értékét.

„Lehámlanak lassan arcaim. / Akárki voltam is, az vagyok, / kinek elárvult álmait / tovább élük az angyalok” – írta róla Aknay Tibor egyik versében János halála után néhány nappal.⁴

„Nem lehet véletlen az sem, hogy épp Bálint napján kísértétek el utolsó útjára Jánost, hi-szen Ő a szerelem és a szeretet Angyala volt és maradt, mindörökkön örökké” – jegyezte meg róla Németh Péter Mikola költő, esszéíró, performer, szerkesztő-rendező,⁵ aki egy nekem küldött e-mailes levelében három haikuban foglalta össze érzéseit Jánossal kapcsolatban: „(1) Sózott tollpihék / kerengője a fényben. / Súlyos jelenlét. (2) Pillangó-léted / lélek-lepedő-jén a / zebegényi nyár. (3) Elíziumi / mezők! Miért vágyódik / oda a lélek?”⁶

Bevallom, tudat alatt mindig is szorongtam, rettegtem ettől a naptól. János régóta tartó be-tegsége nemcsak őt fárasztotta ki fizikailag és lelkileg, de mindazokat, akik közel álltak hozzá, így engem is. A testi leromlás és felépülés – jobban mondva orvosi felépítés – hullámvasútjá-nak egyre csökkenő amplitúdójú és hullámvonalú szinuszgörbéje 2026. január 26-ra végleg ki-egyenesedett, nyugvópontra jutott, megállt: a lélek elszállt, a test maradt. Gyarlón önmagunkat is becsapva bármennyire is próbáltuk megtéveszteni tudatunkat ebben a halálos játszmában, az életvonal egy gyors hét leforgása alatt összehúzódott és egy határozott ponttá zsugorodott

az öröklét ígézetében. Ám ez a pont, nekünk – maradóknak – felkiáltójele! Nemcsak azért, mert ismerjük a paradox mondást – „mindig a másik ember hal meg, nem mi” –, hanem azért is, mert bizonyára innentől kezdve színes és súlyos életművéből fakadni, bontakozni fog valami új: életműve átszivárog az ismeretlen jövőbe.

A szomorú reggeli hírral szinte órák alatt megtelt a közösségi háló: „életének hetvenhetedik évében elhunyt Aknay János, a kortárs magyar festészet egyik legmeghatározóbb alakja, a Nemzet Művésze, Kossuth-díjas alkotó...” Kulturális intézmények, múzeumok, szervezetek, egyesületek, galériák, gyűjtők, gyűjtemények, lapok, hírportálok, barátok, kollégák és magán-személyek egymás után tették fel és osztották meg gondolataikat, megemlékezéseiket, értékeléseiket, az alkotóval kapcsolatos szubjektív érzéseiket, emlékeiket, élményeiket. S estére már gyertyák sokasága virrasztva égett János műterme előtt a Szentendrei Régi Művésztelepen. A hirtelen keletkező információs mozaik – vagy inkább valóságos hírcunamit kellene említenem – reális aktualitással rajzolta ki az elhunyt művész helyét a hazai és a határokon túli művészeti szcénában. Magyarán: minden valamire való internetes felület szöveges és képes üzenettel vagy videós, filmes melléklettel számolt be a szomorú eseményről Szentendrétől Bukarestig, Budapesttől Marosvásárhelyig, Érdtől Dunaszerdahelyig, Szigetszentmiklóstól Somorjáig, Szegedtől Debrecenig...

Magam a szokatlanul korai, s ezért bennem rossz érzést ébresztő telefonhívás mellbevágó üzenete után majdhogynem megnémultam, egyszerűen elhagytak a szavak, s csak János utolsó festményével céloztam a visszafordíthatatlan eseményre Facebook-oldalomon. A megrendítő kép címe: *Egyedül*. Egy ferdén metszett guillotine-élű vörös-kék mezőben hosszú nyakkal, ég felé tartott, félig felénk forduló fájdalmas arccal, oldalnézetben tartott fél testtel, magára vett krisztusi tartásban áll a Megváltó határozott fekete-fehér ecsetvonásokkal, egyben érzékeny és lehetfinom gesztusokkal megrajzolt esendően szenvedő éteri alakja.

Amióta megszerkesztettük a 2009-es életműalbumát, majd az aknay-janos.hommage.hu weboldalát, közös megállapodásunk szerint én tartom nyilván (regisztrálom, sorszámozom) munkáit. Ezért állítom, hogy valószínűleg ez lehetett az utolsó műve, amelyet nagyobbik fia, Csaba fotózott le és küldött át nekem. Még beszéltem a festményről Jánossal a halála előtti héten, amelyről nem is annyira visszatartott, inkább tárgyilagos, szókimondó, bár szaggatott őszinteséggel megvallotta: „Én vagyok az.” „Tudom én azt nagyon jól, János!” – válaszoltam neki elérzékenyülten a mobilomba. Mert akárhány *krisztusos* és/vagy *megváltós* portréját láttam életében, az mind ő volt valamiképpen, még akkor is, ha olykor-olykor egyikben-másikban a korán elhunyt lélektestvér és művészbarát, Matyófalvi (Matyó) Gábor (1947–1998) arca is felsejlett a magáéval együtt. Ám János szenvedéstörténeti azonosulásaiban sohasem volt semmiféle blaszfémia! Ez a kísértés ab ovo hiányzott belőle. Tehát ennek az *Egyedül* című képnek a kinyomtatott változata még január 26-án este felkerült a szentendrei Vajda Lajos Stúdió Péter Pál utcai Pinceműhelyének külső falára (is) egy szöveg kíséretében: „Aknay János 1972-ben a Vajda Lajos Stúdió egyik alapító tagja volt. Hosszú évekig töltött be elnöki tisztséget. Tartása és a művészet iránti töretlen elkötelezettsége erőt sugárzott és követendő példaként szolgált mindannyiunk számára. [...] Ha arra jársz, gyújts egy gyertyát!”⁷

Együttműködésünk a nyolcvanas évek második felétől máig igen szoros és termékeny volt. Termékeny még akkor is, amikor némiképp meglazult a kapcsolatunk, de a barátságunkat soha nem adtuk fel. Sok róla szőtt elemző és/vagy lírai írásom a tanúja ennek.

„Vajon meddig tart az út a földtől az égig? Hány lépésben, hány létrafokban, hány ecsetvonásban, hány képben s mennyi időben mérhető? Vajon hányszor és hányszor kell az embernek, a festőnek talajától elrugaskodnia ahhoz, hogy függőleges emelkedésében, vertikális rugózásában – a mindig újra és újra átélt, megismételt élményen túl – egyszer végleg abban a megfoghatatlanban, abban a fénylő örökben ragadjon s ragyogjon?

Vajon hány és hány megfestett ház, hány és hány fehérben izzó lak és katedrális, hány és hány színpompás templom *emlékéből* épül fel az az Egyetlen labirintus, amelynek eszmény-

képe a *Mennyei Jeruzsálem* felénk közelítő, aláereszkedő paradicsomi víziójából testesül a lélek állandó lakhelyévé, otthonává, kristálypalotájává, amelyben bolyongani s amelyben tartózkodni jó?

»Vajon hány angyal fér el egy tű fokán«, amikor elképzelni sem tudjuk e lények anyagát, súlyát, tömegét, térfogatát, lévén azok szellemi (testű) lények? Vajon hány és miféle angyal képét kell megjelenítenie a festőnek ahhoz, hogy soha, de soha ne vesszen el, soha, de soha ne szűnjön meg benne a feltörekvés, a fenntartózkodás, az átlényegülés érzése és képessége?» – tettem fel költői kérdéseimet egyik régebbi írásomban János működésével kapcsolatban.⁸

Mert amikor Aknay János visszatérő égi lényekkel népesítette be városkulisszáit: az angyalos geometria hívévé szegődött. Amikor az Égi Jeruzsálem képével érvelt: az angyali geometria építőjeként lépett fel. Amikor magyar vonatkozású szenteket, Krisztus-arcokat, korpusztöredékeket és evangéliumi történeteket festett: a Biblia értelmezőjévé vált. Amikor védő-, őrző- és festőangyalokat alkotott, az égi szférák húrjain játszott. Mert „amint a mennyben, úgy a földön is” – mondták az örökérvényűséget felmutatni képes *pillanatképei*.

Munkáiból s a képmelléklet szigorú válogatásából is egyértelműen látszik, hogy az ő egy-szeri és egyedi fátumszemélyisége már igen korán, a *Szent Iván* című önarcképén, 1964-ben felmutatott, s tartott az egészen egyedi és meglepő képújításain keresztül egyfonalúan haláláig. Ezen a festményén még Szentendre nélkül, de együtt állt már végzetének (művészsorsának) minden látható és láthatatlan, külső és belső alapeleme: a rovásírással felrótt ortodox *Szent Iván*, azaz a katolikusoknál a szárnyakkal elképzelt angyali (Keresztelő) Szent János mint a magára vett névszugesztió „épületes” predesztinációja, aki nem mellesleg Szent Ivánként a korán elhunyt gyermekek pártfogója is egyben; vagyis a rovás, az ikon és a síkkonstrukció. Később a festők és az ortodox ikonok városába történő költözése csak felerősítette, majd fraktálszerű világfává növelte benne a szívében, lelkében és agyában megfogant, korán bimbózásnak indult szakrális hajlamot és hangulatot. Így az életszentség nevében és hevében angyal- és emberbáb-lényei köré, mellé és mögé szerveződtek, gyűltek, sereglettek és szerkesztődtek a Duna-parti település sok száz éves kulisszatitkai. Majd kislánya váratlan eltávozása absztrakt enigmákká, valóságos angyaljárássá változtatta festményein a kisváros ablakszárnyaira rótt rovásjeleit. Kaleidoszkópszerű „szentháromsága” tehát ettől az időtől kezdve él, alakul, virul és rezeg. Egyrészt az „ő Szentendréjének” álmokban járó, égi fényekben fürdő és túllontúli árnyakba, emlékekbe, kapcsolatokba mártózó síkintarziás, szerkezetes építménydíszletei; másrészt éteri angyal- és emberikonjai, ikonféleségei; harmadrészt „Krisztusai” és szentjei által oszcillálódik egy végtelenül gazdag, egyszerre ultramodern és ókonzervatív formavilágú, bennünket delejező szakrális egésszé. Kép-univerzuma tehát, akár egy tökéletes animáció: áttelekesült állóképek néma mozijaként ma is előttünk pereg és sziporkázik.

A jó festő mindig és mindenkor az örökkévalóság, vagyis az örökös készenlét, az éberség nézőpontjából alkotja meg műveit. Így Aknay minden egyes műve lebegés: elhívás az alászállásra és az emelkedésre. Érzékiségének egyedüli célja: egy magasabb rendű szellemi állapot elérése és kifejezése. Úgy is mondhatnánk, hogy a jó művész az örökkévalósággal érintkező lelkét keveri festékszíneibe, absztrakt-emblematikus és/vagy szubjektív képformáiba, kompozícióiba. És Aknay János jó művész volt, mert képeinek kegyelmi íve a földtől az égig ér.

Íme, a sikeres festő, aki szinte mindent megkapott az élettől, amire vágyott, bár lelkileg és fizikailag is sokat szenvedett. Emberútjának delén új életet lehelt belé a Jóisten, kapott még egy esélyt, amellyel igen jól sáfárkodott. Végső lejtmenetében orvosai többször visszahozták a klinikai halálból, de közösségei, hívei, képzőművészbarátai és ismerősei határon innen és túl, akikért sohasem restellett kiállni, s akiket sohasem szűnt meg képviselni, támogatni, pártolni és szeretni, nem utolsósorban pedig a benne működő kifogyhatatlan készítő erők mindig talpra állították őt. Mindig, a legvégső, az utolsó, az égberugaszkozó nagy ugrásig...⁹

Íme, a művész, aki képeiben osztotta szét magát, akinek műveiből lélekben is táplálkozhatunk.

JEGYZETEK

¹ http://www.naputonline.hu/2026/01/28/aknay-janos-1949-2026/?fbclid=IwY2xjawPoCrlheHRuA2FlbQlXMQBicmlkETBTN29StnRYaU5uTmdYTU9Oc3J0YwZhcHBfaWQQMjlyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHuJMaUQN6l8gPGVDyAtXmCjfbPrIXD96u1SqYhUKjGPTH886FuvTB-NnEQLy_aem_hupdRQsB-pmw1sldu3YBaw

² AKNAY Tibor fotóművész, költő, író, a báty reagálása Aknay János festőművész, az öcs halálára Facebook-oldalán, 2026. január 27-én.

³ A Szentendrei Régi Művésztelep Facebook-bejegyzéséből idézve: <https://www.facebook.com/alkotomuveszet.hu/posts/pfbid028ip4Pqo71w1f28Wys5V1Umd8qrJynFi87umVvx7KaPesUuqcR3NEnFYQe7VCsW7l>

⁴ *Akárki voltam is*, 2026.02.10.

⁵ Hozzászólás a Facebook-oldalmon, 2026.02.15.

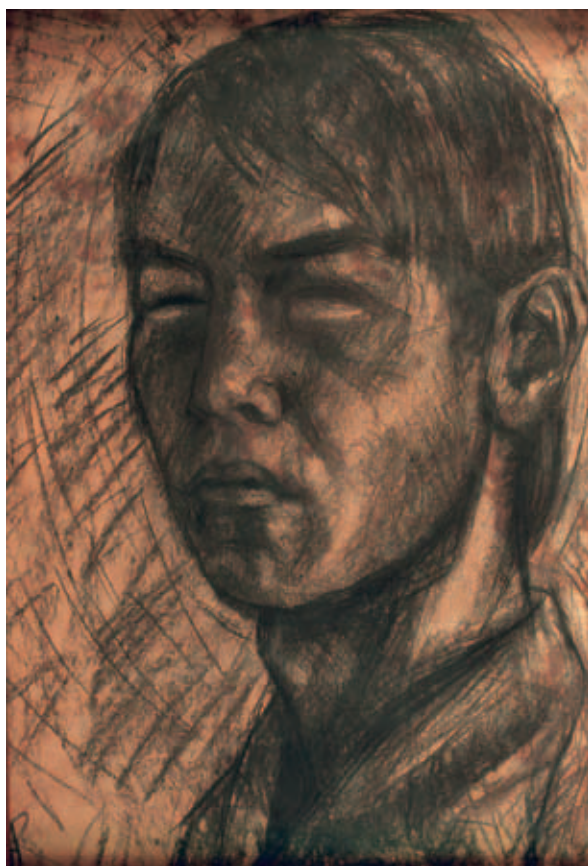
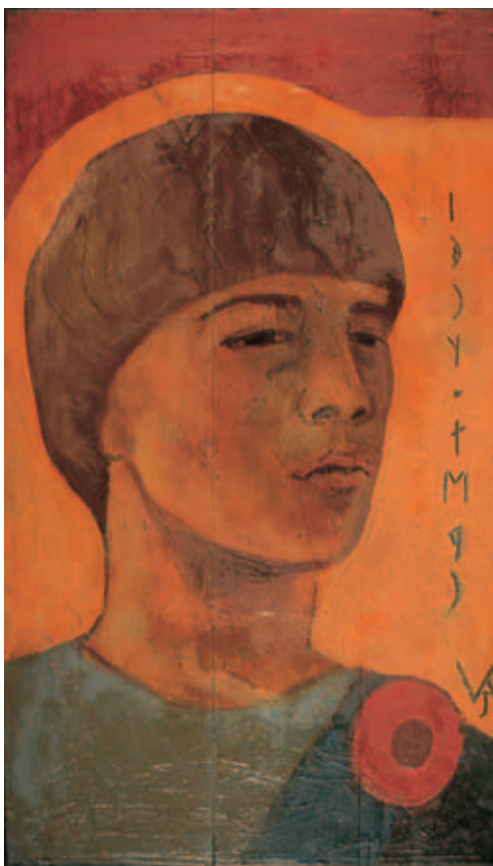
⁶ *ANGELOSZ (Aknay Jánoshoz odaáttra / transzcendens derűvel)*, 2026.02.04.

⁷ A Vajda Lajos Stúdió Facebook-bejegyzése, 2026.01.26. Többek között Aknay Jánosnak ez az *Egyedül* című képe is szerepel azon a *KÖZTES TEREK* című tárlaton, amelynek megnyitóján már nem vehetett részt. (Aknay János, Baksai József, Bereznai Péter, Kalmár János, Sárkány Győző, Szabó Tamás kiállítása, Ferenczy Múzeumi Centrum – MűvészetMalom, Szentendre, 2026.02.08–04.05.)

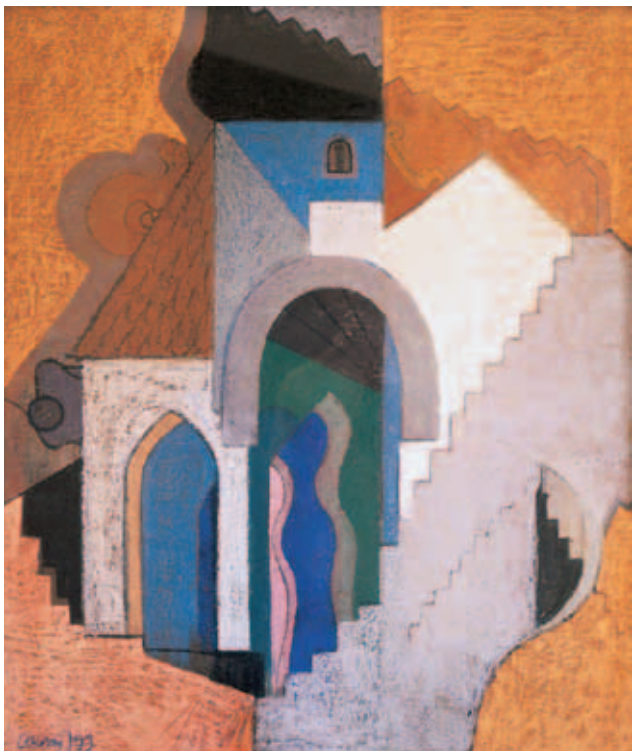
⁸ *Földtől az égig – Aknay János kiállítása*, mappa-katalógus, Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium, Kákonyi Asztrik Galéria, Esztergom, 2017.

⁹ **Kis magyar appendix a tisztelet jegyében:** Aknay János a szentendrei Vajda Lajos Stúdió (VLS) alapító tagja volt, amely 2002-ben ünnepelhette működésének harmincéves jubileumát a budapesti Múcsarnokban. Akkor még csak négy halottja volt a Stúdióknak. Időrendben sorolom a távozókat:

Az első halott *Matyófalvi (Matyó) Gábor* szobrászművész volt, aki 1947. április 19-én született Budapesten, és 1998. június 2-án hunyt el egy budapesti kórházban, majd június 29-én este 8 órakor rokonai, barátai és ismerősei jelenlétében egy világi szertartás keretében (a művész óhaja és végrendelete szerint) hamvait Szentendrén a Dunába szórták. Azaz földi maradványait fia, Matyófalvi Áron egy kenuból a Fekete tengerbe igyekvő folyam főáramába vegyítette – „a legfáradtabb folyó is eléri valahol a tengert” [Jerzy Andrzejewski: *Jó, hegyeken szökellve*]. Élt 51 évet. • A második *Joláthy Attila* festőművész: született Budapesten, 1927. december 15-én – 1998. június 30-án a Tokaji Művésztabornak munkája közben ráesett a szitagépre; a diagnózis: szívhálál. Élt 71 évet. • A harmadik *Agócs Attila* szobrászművész: született Nagykanizsán, 1941. február 15-én – 2000. november 13-án meghalt egy budapesti kórházban. Élt 59 évet. • A negyedik *K. Kovács Imre* festőművész: született Debrecenben, 1944. február 2-án – 2002. április 23-án hajléktalanként hunyt el egy budapesti kórházban. Élt 58 évet. • Az ötödik *Csajka Gábor Cyprian* költő és képzőművész: született Budapesten, 1954. november 8-án – 2005. augusztus 26-án hazafelé utaztatásban összeesett a Nyugati pályaudvaron. Élt 51 évet. • A hatodik *Gubis Mihály* képzőművész: született Békéscsabán, 1948. április 4-én – meghalt 2006. május 17-én, délután negyed hat körül. Ahogy a különféle hírügynökségek nagyjából megegyező módon jelentették, a dél-németországi Mundelsheimben, a *Neckarkunst II.* művésztelep műteremnek használt egykori ipari csarnokában halálos balesetet szenvedett: rádólt egy kőszobor. Élt 58 évet. • S a nem is olyan távoli közelmúltban ért el bennünket az újabb szomorú hír: *Imreh Tibor* képzőművész, a csillagködök, az UFO-k, a keleti írásjelek, a festett corpus-cruok, a meditációk és a tengerallattjárók alanyi filozófusa, Misima Jukió rituális hasfelmeteszt végrehajtó japán író átvitt értelmű szoba-alteregója, született Budapesten, 1952. április 10-én – 2010. június 20-án a hetedikként a sorban halt meg: nikotintól mérgezett tüdeje leállt egy budapesti kórházban. Élt 58 évet. • Majd két év sem telt el, s nyolcadikként a sorban 2012. január 13-án kéthónapos betegség után elhunyt *Bernáth(y) Sándor* képzőművész, zenész, performer, a kritikai fotórealizmus csavaros eszű „feltalálója”, a magyar techno egyik őstáya, Bukta Imre korai alkotótársa, aki 1949. április 7-én született Szihalmón. Élt 63 évet. • Kilencedikként *Mosonyi Kiss Gusztáv* következett, aki a „kisképzőben” padtársa volt Aknay Jánosnak, s Szentendrén szintén alapítója a VLS-nek. Őrzök is róla egy ceruzaportrét János alkotásaként és ajándékként. Ő Kisújszálláson született 1948. április 25-én, és Budapesten halt meg gégerákban, 2016. szeptember 24-én. Hamvait épp János közreműködése nyomán a Sztaravodai úti köztemető fogadta be. • Tizedikként egy újabb nagy egyéniség, *Gosztola Gábor (GOS)* képzőművész, költő hunyt el tüdőgyulladásban, bár Parkinson-kórban szenvedett. Ő Pápán született 1945. február 9-én, és egész életében a háborúban eltűnt pilóta apja után vágyódva végül Kiskovácsiban zárta le szemét 2018. április 16-án. Sírja szintén a szentendrei köztemetőben található. „Biozmosz”-szerű [saját kifejezése] rendhagyó, különleges életművét a felesége gondozza. • Tizenegyedik áldozatként *Sz. Varga Ágnes Kabó* következett, aki önkézevel vetett véget életének. Szentendrén született 1959. december 7-én, és Pomázon távozott az élők sorából 2019. április 14-e Virágvasárnapján. Ő is Szentendrén talált örök nyugalomra. • *Almási Gertrúd* kedves lény – hosszú éveken keresztül felugossy László felesége és szellemi társa, s csak később a női művészet igen eredeti személyisége – tizenkettedikként hullt ki a sorból. Ő Pusztaföldváron látta meg a napvilágot 1951. december 25-én, és Szentendrén, 2021. március 2-án ereszkedett át álmában a másvilágra. • A senki máséval össze nem téveszthető életművet teremtő, újító szellemű *Holdas György* szobrászművész tizenharmadikként szinte észrevétlenül távozott az élők sorából. Ő Szentendrén született 1944. június 9-én, és itt is halt meg 2024. november 30-án. Felesége otthon őrzi az urnáját. • Aztán tizennegyedikként a vajdaságok közül *Aknay János* festőművészt is magához szólította az Úr, aki 1949-ben született Nyíregyházán, és 2026. február 28-án tölthette volna be 77. életévét... • Rajtuk kívül azonban a VLS-hez lazábban vagy áttételesen, illetve nem kizárólag a képzőművészet vonalán keresztül kapcsolódó elhunyt alkotók közül is meg kell, hogy említsünk még néhány nevet. Példának okáért: *Guba István* (1952–1998) excentrikus fotóst, amatőr színészt, performert; *Iványi Norbert* (1953–2001) underground képzőművészt, dobost; *Bada Tibor [Bada Dada]* (1963–2006) képzőművészt, költőt, performert; *Szulovszky István Joni* (1951–2006) zenészt, a hajdani BIZOTTSÁG együttes tagját, „a Dunakanyar legjobb gitárosát”; *Antal István Jusuf* (1951–2009) filmművészt, író, esztétát, tanárt, többek között a *Rend a lelke mindennek* című játékfilm készítőjét; *Dr. Hann Ferenc* (1944–2010) művészettörténészt, a vajdaságok egyik mentorát, támogatóját.

AKNAY JÁNOS, Szent Iván (Önarckép), 1964, olaj, fa, 51x29 cm; Önarckép, 1966, szén, papír, 50x36 cm; Önarckép, 1966, olaj, karton, 44x31 cm; Önarckép, 1965, olaj, fa, 52x33 cm

AKNAY JÁNOS, Szentendre, 1973, olaj, pasztell, farost, 76x65 cm; **Városvédő angyal**, 1975, olaj, pasztell, farost, 76x65 cm; **Angyali üdvözlés (Triptichon)**, 1972, olaj, pasztell, farost, 75x158 cm

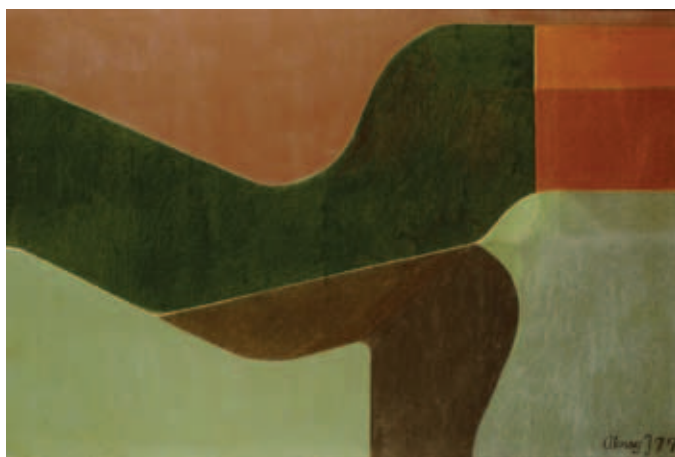
AKNAY JÁNOS, Őrangyal, 1976. olaj, pasztell, farost, 70x110 cm; Szentendre, 1976. olaj, pasztell, farost, 70x110 cm

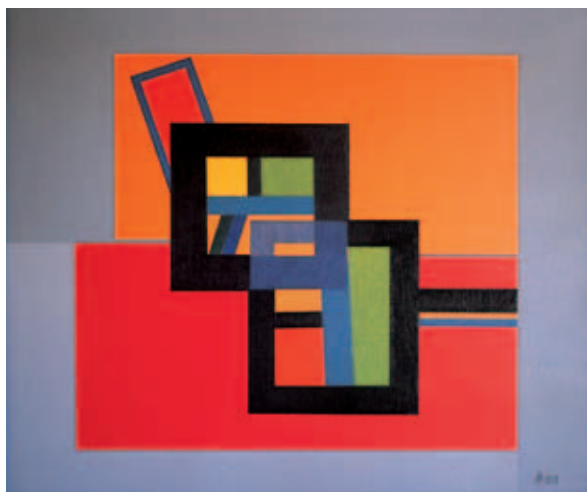
AKNAY JÁNOS, Kálvária-angyal, 1974, olaj, pasztell, farost, 130x70 cm

AKNAY JÁNOS, Murális terv, 1978, dryvit-quarccputz, hungarocell, 110x140cm; Murális terv sgraffióra (Szentendre, Bükkös-part) 1978, tempera, papír, 40x60 cm; Murális kép, 1977, anyagában színezett poliészter, fa, 120x150 cm

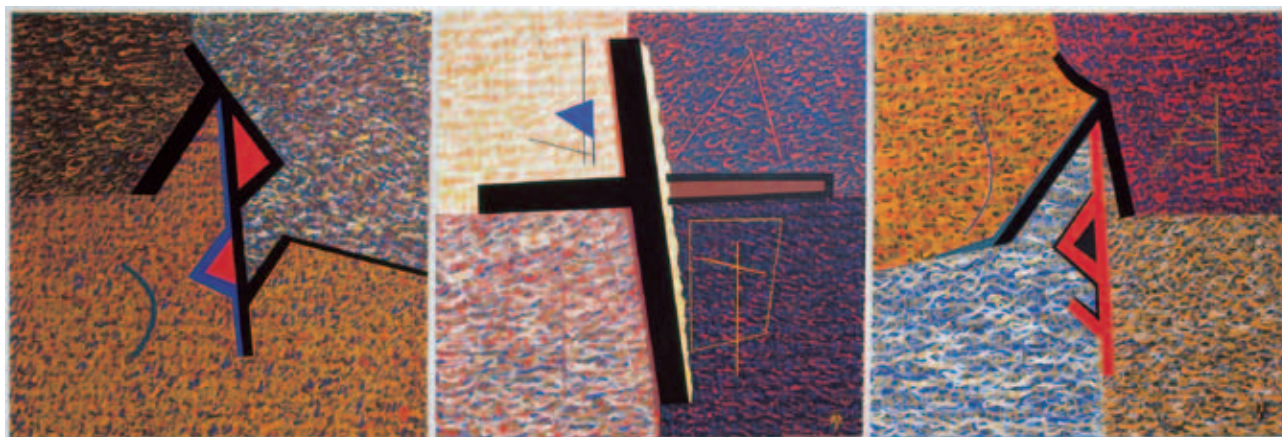
AKNAY JÁNOS, Város I., 1977, olaj, pasztell, fa, 64x93 cm; Tanulmány III., 1977, olaj, pasztell, fa, 62x92 cm; Motívumok IV., 1979, olaj, pasztell, fa, 74x74 cm; Tanulmány, 1979, olaj, pasztell, fa, 79x72 cm; Murális tanulmány II., IV., (2x) 1979, akril, pasztell, rétegelt lemez, 74x73 cm

AKNAY JÁNOS, Kitörés, 1983, akril, vászon, 60x70 cm; Ablakikon, 1982, akril, vászon, 50x65 cm; Elmozdult ablak, 1981, akril, vászon, 80x70 cm; Kitörés, 1982, akril, vászon, 100x90 cm

AKNAY JÁNOS, Tamga, 1983, akril, vászon, 40x40 cm; Jel (Jelzés), 1983, akril, vászon, 40x40 cm; Rovásikon, 1984, akril, vászon, 40x40 cm; Széttört rovás, 1984, akril, vászon, 60x55 cm; Jeleim, 1985, akril, vászon, 70x70 cm; Kapcsolat I., 1985, akril, vászon, 60x60 cm ▶

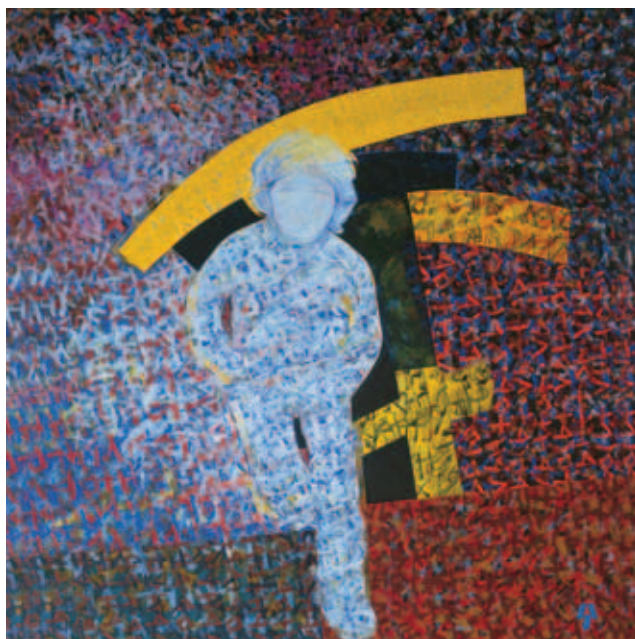

AKNAY JÁNOS, Ballada, 1986, akril, vászon, 70x60 cm; In memoriam I., 1986, akril, vászon, 153x120 cm; Kislányom emlékére (Triptichon), 1986, akril, vászon, (3x) 150x150 cm

AKNAY JÁNOS, Holdleány, 1986, akril, vászon, 177x110 cm ►

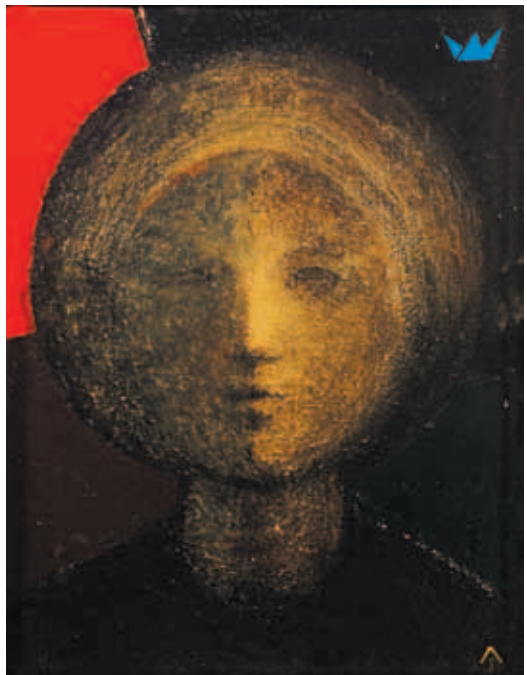
AKNAY JÁNOS, Angyali üdvözet, 1987, akril, vászon, 180x180 cm; Kitörés, 1987, akril, vászon, 130x125 cm; Nagy utazás, 1987, akril, vászon, 64x54 cm; A nagy utazás (Fecske), 1987, akril, vászon, 100x95 cm

**AKNAY JÁNOS, Angyal születik (Triptichon), 1990, akril, vászon, 140x290 cm;
Diptychon, 1992, akril, vászon, (2x) 150x150 cm**

AKNAY JÁNOS, Kis magyar órangyal (Diptichon), 2000, akril, vászon, (2x) 200x100 cm; Agresszió (Diptychon), 2006, akril, vászon, (2x) 150x100 cm

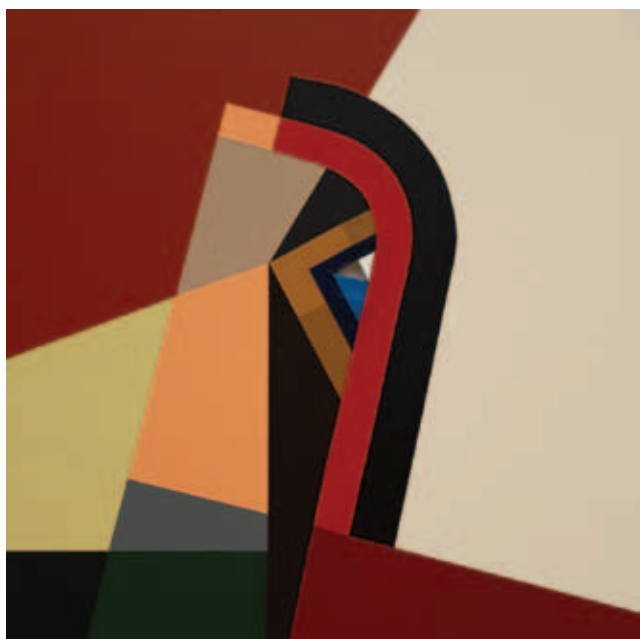

AKNAY JÁNOS, Angyalikon, 1997, akril, fa, vas, 50x40 cm; Angyal, 1998, akril, fa, vas, 37x30 cm; Laptop kép (Órangyal), 2013, akril, objekt-festmény, kb. (2x) 23x36 cm; Órangyal, 2007, akril, fa, óraszerkezet, 24x31 cm; Hommage à Vajda Lajos, 2007, akril, vászon, 40x30 cm; Sárika, 2002, akril, vászon, farost, 31x24 cm

AKNAY JÁNOS, Találkozó angyalok (Triptichon), 2004, akril, vászon, (3x) 80x60 cm; Triptichon (Kálvária, Egy kis Szentendre, Hajnal), 2003, akril, vászon, (3x) 60x40 cm; Emlék, 2023, akril, vászon, 40x90 cm

AKNAY JÁNOS, Kapcsolat I–IV., (4x) 2025, akril, vászon, 100x100 cm